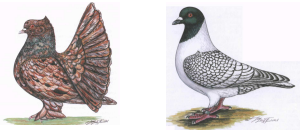

3 (2010)

Hodowca gołębi rasowych, drobiu ozdobnego i królików

Biuletyn OZHDI Bielsko-Biała

Spis treści:

✚ *Od Redakcji*

✚ *Karol Jasienica, Turyńska jaskółka*

✚ *Andrzej Liwczak, Tippler angielski lotny*

✚ *Marek Jerzy Uglorz, Miniaturowe cochiny*

✚ *T. Klimczak, A. Krykowska, Choroby bakteryjne gołębi i podstawowe błędy w antybiotykoterapii*

✚ *Wzorzec saksońskiej czajki*

✚ *Wzorzec turyńskiej czajki*

✚ *Materiały (Statut OZHDI, Schemat organizacyjny, Regulamin sekcji OZHDI)*

© - Okręgowy Związek Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku-Białej

Skład i opracowanie tekstów: Manfred Uglorz (Karol Jasienica)

Zarząd Okręgowego Związku Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku – Białej

Andrzej Liwczak - prezes
Kazimierz Stachura - wiceprezes
Kazimierz Majer - skarbnik
Leszek Zając - sekretarz
Grzegorz Koraczyński - członek

Zarząd Sekcji Gołębi Rasowych i Drobiu Ozdobnego w Bielsku-Białej

Przewodniczący: Andrzej Liwczak; zastępca przewodniczącego: Kazimierz Majer; sekretarz: Leszek Zając; skarbnik: Kazimierz Frąc; członek zarządu: Robert Turała

Zarząd Sekcji Królików w Bielski-Białej

Przewodniczący: Kazimierz Stachura; zastępca przewodniczącego: Grzegorz Koraczyński; sekretarz: Elżbieta Kubies; skarbnik: Jan Siedzina; członek zarządu: Marian Błachut

Adresy do korespondencji:

Andrzej Liwczak: email: andrzej.liwczak@interia.pl; Kazimierz Majer: email: KAZ2006@interia.pl; Stachura Kazimierz: tel.502253976 , 33/8215701

Od Redakcji

Od ukazania się 2. numeru *Hodowcy gołębi rasowych i drobiu ozdobnego* wiele się zmieniło w Okręgowym Związku Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku-Białej. Przede wszystkim na Walnym Zebraniu Członków, które odbyło się 22 lutego 2010 roku w Bielsku-Białej, przyjęty został schemat organizacyjny Związku oraz dokonano wyboru nowych władz Okręgowego Związku. Prezesem OZHDI został Andrzej Liwczak, wiceprezesem Kazimierz Stachura, skarbnikiem Kazimierz Majer, sekretarzem Leszek Zając, członkiem zarządu Grzegorz Koraczyński. W skład Komisji Rewizyjnej weszli: Elżbieta Kubies (przewodnicząca), Czesław Matuszyński (z-ca przewodniczącego) oraz Ludwik Ozga (członek).

11 kwietnia br. odbyło się kolejne zebranie Sekcji Gołębi Rasowych i Drobiu Ozdobnego. Przewodniczący Okręgowego Związku Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku-Białej odczytał regulamin sekcji OZHDI i przystąpiono do wyboru władz Sekcji Gołębi Rasowych i Drobiu Ozdobnego. Wybrane zostało kierownictwo zarządu w składzie: Andrzej Liwczak (przewodniczący), Kazimierz Majer (wiceprzewodniczący), Kazimierz Frąc (skarbnik), Leszek Zając (sekretarz), Robert Turała (członek). W skład komórki kontroli sekcji GRIDO weszli: (Henryk Gluza (przewodniczący) oraz Ludwik Ozga (członek).

Zebranie Sekcji GRIDO w Bielsku-Białej

Zebranie swoją obecnością zaszczylicy: Jan Pajka (Prezes Polskiego Związku Hodowców Gołębi Rasowych i Drobego Inwentarza) oraz Stanisław Suski (sekretarz w PZHGRiDI). Pan Jan Pajka mówił o bieżących sprawach PZHGRiDI, o problemach, które wymagają niezwłocznego rozwiązania, oraz odpowiadał na li-

czne pytania zebranych członków GRIDO, a także obecnych na zebraniu hodowców królików rasowych.

Podczas zebrania Prezes PZHGRiDI wręczył Manfredowi Uglorzowi złotą oznakę zasługi PZHGRiDI za rozwój gołębiarstwa w Polsce, głównie za czynny udział w redagowaniu najnowszego wydania *Standardów Gołębi Rasowych*, oraz jeden egzemplarz *Standardów*.

Wręczenie złotej oznaki PZHGRiDI

Członkowie Sekcji GRIDO w Bielsku-Białej prosili Prezesa PZHGRiDI, aby częściej odwiedzał bielskich hodowców.

* * *

Oddając Hodowcom gołębi i kur nr 3. *Hodowcy gołębi rasowych, drobiu ozdobnego i królików*, życzymy przyjemnej lektury i dobrego sezonu hodowlanego.

Karol Jasienica

Turyńska jaskółka

Pochodzenie

Turyńska jaskółka, obok turyńskiej czajki jest najbardziej typowym gołębiem, należącym do grupy 5, wyhodowanym w Turyngii w Niemczech. Ludność zamieszkująca wioski rozsiane w tzw. Turyńskim Lesie od dawna z upodobaniem hodowała gołębie barwne, dobrze latające i chętnie żerujące w polu. Prawdopodobnie były już hodowane w końcu XVII wieku (E. Zurth, *Unsere Tauben. Die Farbentauben*, Reutlingen). Dawniej hodowano w Turyngii jaskółki gładkonogie oraz łapciaste. Obecnie wzorzec turyńskiej jaskółki przewiduje tylko gołębie gładkonogie. O ile jaskółki turyńskie nie powinny mieć żadnych piór i ozdób na nogach, to w przypadku upierzenia głowy dopuszcza się jaskółki gładkogłowe i z koronką, zakończoną rozetami. W hodowlach przeważają jaskółki koroniaste.

Budowa

Turyńska jaskółka jest gołębiem silnym, typu polnego, o prawie poziomej postawie. U jaskółek turyńskich pierś powinna być szeroka, zaokrąglona i silna, szyja

zaś średniej długości i zwężająca się w kierunku głowy. Cały korpus jest nieco wydłużony, nogi zaś średniej długości. Kolor pazurków jest bez znaczenia. Plecy przykrywają długie i zwarte skrzydła, z których jaskółki potrafią w locie uczynić bardzo dobry użytek.

Patrząc z boku, głowa powinna być nieco wydłużona i wysklepiona. Czoło powinno być szerokie i podniesione. Wzorzec przewiduje oczy wyłącznie ciemne, otoczone wąskimi brwiami, od koloru cielistego do czerwonego.

Bardzo ważny jest prawidłowy kolor średniej wielkości dzioba. Dolna część dzioba jest zawsze koloru cielistego. U jaskółek czerwonych i żółtych dziób jest koloru cielistego, u czarnych, niebieskich i niebieskich grochowych górna część dzioba powinna być czarna. Ciemno rogowy dziób mają jaskółki niebieskopłowe, grochowe niebieskopłowe, czerwonopłowe oraz grochowe czerwonopłowe. U żółtopłowych i grochowych żółtopłowych gołębi dziób jest jasno rogowy. Woskówki są słabo rozwinięte, biało przypudrowane. Podgardle powinno być dobrze wykrojone.

Wadą jest za krótka, słaba lub wąska figura, wąska, krzywa lub kolorowa koronka, nierówne rozety, u czerwonych i żółtych przebarwiona górna część dzioba, a przy niebieskich i czarnych blada górna część dzioba.

W hodowli jaskółek należy zwracać uwagę na jakość upierzenia, które powinno być dobrze rozwinięte, gładkie, przylegające. Tzw. pióra tłuszczowe (*Schmalzkiele*) są dopuszczalne. U czarnych, czerwonych i żółtych powoduje nasycenie koloru i połtek piór na tarczach skrzydeł. Ogon powinien być zwarty i dłuższy od skrzydeł.

Rysunek i kolory

Turyńskie jaskółki mają rysunek typowy dla gołębi zwanych jaskółkami (norymberskie jaskółki, saksońskie jaskółki). Kolorowa jest krymka oraz skrzydła wraz z piórami kciuka, z wyjątkiem piór na ramionach, które tworzą szerokie, zaokrąglone białe serce na plecach. Za mały lub otwarty rysunek serca jest wadą. Linia między bielą a kolorową krymką powinna przebiegać od kąta dzioba, poprzez oczy lub pod oczyma, aż do tyłu głowy, gdzie styka się z białą koronką. U gołębi bez koronki krymka powinna być dobrze zaokrąglona z tyłu głowy.

Turyńskie jaskółki hodowane są w bogatej palecie barw. Autor opracowania pt.: *Die Thüringer Schwalben*

(B. Herold, H. Ilmen, *Die Thüringen Farbentauben*, Reutlingen 2005) podaje, że obecnie jaskółki turyńskie hodowane są w 26. odmianach barwnych. Znane są jaskółki czarne, czerwone, żółte, niebieskie z czarnymi pasami oraz bez pasów, niebieskopłowe z ciemnymi pasami, a także bez pasów, czerwonopłowe, żółtopłowe, grochowe niebieskie, grochowe niebieskopłowe, grochowe czerwonopłowe, grochowe żółtopłowe, niebieskie brązowo łuskowate, niebieskie siarkowo łuskowate, niebieskie różowo łuskowate, czarne, czerwone, żółte, niebieskie i niebieskopłowe z białymi pasami, a także białe łuskowate.

Najbardziej zgodną z wzorcem budowę mają jaskółki czarne. Niewiele ustępują

im jaskółki czerwone i żółte. Kolor czarny, czerwony, żółty powinien być czysty oraz intensywnie połyskujący. U gołębi czarnych, czerwonych, żółtych, w tym również z białymi pasami i białą łuskowatością wymaga się, aby pióra pod skrzydłami również były kolorowe. Pojedyncze białe pióra są dozwolone. U gołębi o innym ubarwieniu kolor piór pod skrzydłami ma mniejsze znaczenie. U gołębi niebieskich i niebieskopłowych kolor musi być równomiernie rozłożony, a lotki

przy złożonych skrzydłach możliwie ciemne.

U wszystkich gołębi pasiastych pasy powinny być wąskie, równoległe biegnące, przebiegające przez całą szerokość tarczy skrzydła.

Rzadko spotyka się jaskółki czerwonołowe, żółtołowe, oraz grochowe czerwonołowe i żółtołowe. Tarcze u gołębi w tych kolorach muszą być czyste, a lotki jasne. Jeszcze większą rzadkością są turyńskie jaskółki niebieskie brązowo łuskowate i siarkowo łuskowate, z czarnym obrzeżeniem. Niebieskie różowo łuskowate mają białe łuski o nieco czerwonym nalocie zarówno na łuskach, jak i pasach.

W upierzeniu u gołębi jednolicie czarnych, czerwonych i żółtych – jak już zostało powiedziane – wadą są liczne białe pióra pod skrzydłami, białe pióra kciuka oraz kolorowe pióra na białym upierzeniu, a także matowe lub nieczyste kolory. U jednolicie ubarwionych wadą są także lekko zaznaczające się pasy, u pasiastych zaś rdza na pasach, trzciniowatość na lotkach. U biało pasiastych i biało łuskowatych przy złożonych skrzydłach widoczna trzciniowatość jest wadą. Wadą jest u niebieskich z białymi pasami brak czarnego obrzeżenia pasów od strony ogona. Wadą jest także pokazujący się trzeci pas u niebieskich i płowych.

Turyńskim jaskółkom nakładamy obrączkę numer 8.

Karol Jasienica

Tippler angielski lotny

Pochodzenie

Gołębie te wyhodowano w Anglii z miejscowych ras wysokolotnych oraz gołębi przywiezionych z irańsko-indyjskiego obszaru kulturowego. Rasa ta istnieje ponad 200 lat, a pierwsze zawody w lotach przeprowadzono w Anglii w 1883 roku. Loto-

wanie gołębi w Anglii stało się ulubionym sportem ludności z biednych, robotniczych przedmieść. W wyniku ciągłego doskonalenia pod względem lotności, dolewu krwi innych ras poprzez krzyżówki uzyskano gołębie, które na przełomie XIX i XX wieku latały już nawet po 17 godzin. Powstało kilka wiodących linii hodowlanych, które różnią się wyglądem oraz wysokością i stylem lotu. Znane są tipplery sheffieldzkie, manchesterskie, macclesfieldzkie birminghamskie i inne, które obecnie w czystej linii rzadko występują.

Tipplery latają w niewielkim stadzie (w konkursie najczęściej 3 lub 5 gołębi) i w zależności od typu - na bardzo dużych wysokościach i w zakryciu, ale też i na średnim i niskim pułapie, oddalając się od gołębnika kilka kilometrów i znikając z pola widzenia (dopuszczalne do jednej godziny). Stado powinno lądować jednocześnie i w komplecie w miejscu ich startu.

W na świecie istnieje wiele klubów, które przeprowadzają oficjalne konkursy na podstawie regulaminów o bardzo zbliżonych standardach dla wszystkich (np. DFU, NTU, NTA, NVC). Najważniejszy konkurs dla całej Europy jest w czerwcu, tzw. „Long Day Fly”. Wtedy to gołębie mogą osiągać najlepsze rezultaty, gdyż dni są najdłuższe. Wyniki tych oficjalnych konkursów są publikowane na stronach klubowych, a rekordy widnieją na światowych listach rankingowych.

Wygląd

Lotny tippler jest prawdopodobnie jedyną rasą gołębi, u której nie zwraca się uwagi na jej wygląd zewnętrzny. To co najbardziej jest cenione, to ich zdolność do długiego lotu. Generalnie uważa się, że gołąb ma mieć 10 lotek pierwszego rzędu i 12 sterówek w ogonie, głowę zaokrągloną lub bardziej płaską, oko najczęściej perłowe, ale też ciemne lub czerwone. Budowa mocniejsza lub drobniejsza, nogi krótsze lub dłuższe. Występuje we wszystkich barwach i kolorach. Jako dobry lotnik powinien cechować się dobrą kondycją, lekkim i dobrze umięśnionym ciałem, doskonałym upierzeniem z szerokimi, sprężystymi lotkami. Grzebień mostka powinien być długi i nie wystający, kości miednicy dobrze rozwinięte, pierś szeroka, grzbiet szeroki w barkach, zwężający się przed ogonem.

Hodowla

Tipplery są rasą żywotną, zdrową, mało kłopotliwą. Do rozpoczęcia hodowli wystarczy kilka par dobrego pochodzenia oraz przynajmniej trzy gołębniki: rozplodowy,

lotowy gołębi młodych i lotowy gołębi starych. Pomieszczenia powinny być nie za duże, gdyż tippler to gołąb zgodny i spokojny, nie wszczyna bójek, a swój temperament wyładowuje w długotrwałym locie. Oczywiście gołębnik rozplodowy, z którego gołębie nie są wypuszczane, powinien być dobrze wyposażony, suchy, przewiewny i z woliarą. Gołębie doskonale wychowują swoje młode, dlatego nie powinno być problemu z materiałem do treningu. Młódki w wie-

ku około czterech tygodni są przenoszone do gołębnika lotowego młodych i przez około dwa tygodnie zaznajamiają się pod koszem z okolicą. Karmione są do syta różnorodną karmą w obecności droppera, najczęściej białego pawika używanego później w treningach jako wabia.

Trening

Trening tipplerów opiera się na trzech filarach: na właściwym doborze stada lotowego, na odpowiednim żywieniu oraz regularnym treningu gołębi. Chcąc osiągnąć dobre wyniki trzeba temu poświęcić sporo czasu, wykazać się talentem, wiedzą i samozaparciem. Sprawdza się zasada, że 60% wyników lotowych jest zasługą gołębia, a 40 % hodowcy. Trening tipplerów jest tematem bardzo obszernym. W wielkim skrócie przedstawia się następująco. Młode gołębie po zapoznaniu ich z okolicą i dropperem, pojedynczo i ostrożnie się wypuszcza, nie pozwalając im od razu wzbijać się wyżej, gdyż są bardzo lotne i mogą się zgubić. Aby jednak kontrolować ich zachowanie młode tipplery i dropper przez dwa dni są głodzone. Podczas oblatywania podkarmiamy je drobnymi nasionami w obecności wabia, do czego gołębie zostały wcześniej przyzwyczajone. Oblatane młódki zaczynają latać w grupkach i coraz dłużej. Karmimy je bardzo rygorystycznie, na początku samym jęczmieniem, zwiększając stopniowo do 25 gram dziennie. Karmę podajemy wieczorem, a wodę wstawiamy 1 godz. po jedzeniu. Długość lotu podczas treningu kontrolujemy ilością i jakością karmy i wypuszczaniem droppera. Trzeba pilnować, żeby stado nie usiadło bez obecności wabia na dachu. Treningi przeprowadzamy co 2 – 3 dni nie dłużej niż 6 – 8 godz. Szczegóły treningu i karmienia należy zgłębić w literaturze fachowej.

Konkursy

Przygotowując gołębie do konkursu już podczas treningów bacznie je obserwujemy i wybieramy te najlepiej latające. Wyselekcjonowane stado liczące najczęściej 3 – 5 gołębi trenujemy osobno, praktycznie w każdą pogodę, przestrzegając pory karmienia i pojenia. Nie można przeforsować stada, powinno latać np. 3 razy w tygodniu po 6 – 8 godz, lub 2 razy w tygodniu po 8 – 10 godz. Podajemy jęczmień i karmę oczyszczającą, średnio nie więcej niż 25 gram na gołębia, nie zapominając o gritach, witaminach, glukozie itp. Kiedy młode osiągną wiek ok. 14 – 16 tygodni i są zgrane w locie, nadają się do przeprowadzenia konkursu, a jeżeli będą w optymalnej formie mogą osiągnąć życiowy wynik. Trzeba jednak stadko wytypowane do konkursu specjalnie przygotować. Przeważnie na 8 – 10 dni przed planowanym lotem konkursowym gołębie te dostają lepszą, ale ściśle wyliczoną karmę wg sprawdzonych receptur oraz dodatki do wody. Najlepiej karmić każdego ptaka osobno w specjalnie przygotowanych boksach. Mamy wtedy pewność, że każdy gołąb z drużyny pobiera taką samą karmę i w tej samej ilości. Sposoby treningu i karmienia są powszechnie dostępne w literaturze fachowej, niemniej każdy hodowca ma jakieś swoje tajemnice i receptury. Najważniejsze by gołębie były w doskonałej formie i prawidłowo prowadzone podczas tre-

ningów. Wynik konkursu czasami zależy od przypadku. Nie mamy bowiem wpływu na pogodę, na atak drapieżnika, przelot samolotu czy jakies inne zdarzenia. Nie trzeba się jednak tym zrażać. Dobrze jest robić konkursy dla samych siebie. Służy to oczywiście celom selekcyjnym, ale daje też dużo satysfakcji i radości.

Zob. Roman Lach, *Tippler angielski lotny*, Gołębnik 2/2007)

Andrzej Liwczak

Miniaturowe cochiny

Miniaturowe cochiny przywieziono do Europy w 1860 roku z Pekinu, gdzie były hodowane dla rozweselenia cesarskiego serca. Prawdopodobnie angielscy żołnierze, zachwyceni żółtym upierzeniem, niezwykłym zachowaniem i niespotykanym wyglądem kurek, które żyły w cesarskich ogrodach, wysłali je w darze królowej Wiktorii. Po raz pierwszy kury tej rasy pokazano w Londynie w 1863 roku pod nazwą pekin-bantam.

Z braku dostępu do obcej krwi, ptaki krzyżowano z innymi rasami. W 1884 roku Anglik W. F. Entwisle sprowadził z Chin kolejnych dwanaście kurek i zasilił nimi

Cochiny pszeniczne – złote

angielską hodowlę. W latach 80. XIX wieku pierwsze miniaturowe cochiny trafiły do USA, do Niemiec w 1886 roku. Była to para żółtych ptaków, za którą właściciel drukarni, Max Richard Liepsch z Drezna, zapłacił bardzo wysoką cenę, a mianowicie 1200 marek. Nie dochował się jednak potomstwa, ponieważ kogut wkrótce padł. Z pomocą przyszedł mu Alfred Beock, który sprowadził z Anglii jaja, z których wyłęgło się kilka kurcząt, po czym odstąpił je M. R. Liepschowi i od tego

momentu datuje się rozwój hodowli rasy w Niemczech.

Hodowcy, oddani miniaturowym cochinom, wytyczali odtąd kierunki hodowli i tworzyli kluby. Pod koniec XIX wieku cochiny hodowano w pięciu kolorach: żółtym, czarnym, białym, krogulczym i kuropatwianym. Początkowo żółte ptaki nie były jednolite pod względem ubarwienia, ale dzięki konsekwentnej pracy hodowlanej rozpoznano i scharakteryzowano trudności związane z otrzymaniem tego rodzaju ubarwienia. Przyjęto zasadę, że kolor piersi koguta powinien odpowiadać ubarwieniu kury, co oznacza, że górne upierzenie koguta może być nieco ciemniejsze, ale nie powinno w widoczny sposób odbiegać od pozostałego upierzenia. Zasada ta obowiązuje do dnia dzisiejszego.

Miniaturowe cochiniy współcześnie znane są w następujących kolorach: żółte, żółte-krogulcze, czarne, białe, czerwone, niebieskie, perłowszare, perłowszare-krogulcze, krogulcze, rude (płcioznaczone), czarno-białe, złotoszyje, niebiesko-złotoszyje, srebrnoszyje, brzozowe, brązowo-pręgowane, srebrno-pręgowane, złotopszeniczne, srebrno-pszeniczne, porcelanowe oraz columbia: białe z czarnym rysunkiem i białe z niebieskim rysunkiem, żółte z czarnym rysunkiem i żółte z niebieskim rysunkiem.

Ostatnio pojawiła się nowa odmiana barwna, których twórcami są małżonkowie Barbara i Horst Bastion. Pracując wytrwale przez 15 lat, wyhodowali ciekawą barwę, którą roboczo nazwali „Bobtailfarbig”, przez podobieństwo do umaszczenia psiej rasy Bobtail. Na zdjęciu, które pochodzi z *Geflügel Zeitung* 24/2009, widać nową odmianę Państwa Bastian.

Poza wymienionymi odmianami barwnymi, znane są też miniaturowe cochiniy lokowane, w następujących barwach: żółte, czarne, białe, niebieskie, czarno-białe i krogulcze.

Tułów miniaturowych cochinów wydaje się bardzo szeroki i pełny. Korpus powinny nosić nisko ziemi, nawet jakby lekko pochylony do przodu. Głowa jest stosunkowo mała, z krótkim, silnym i żółtym dziobem. U czarnych dopuszcza się ślad koloru rogowatego. Grzebień jest pojedynczy, mały, stojący, z dobrze rozłożonymi ząbkami. Zausznice zawsze czerwone. Dzwonki dobrze zaokrąglone. Twarz gładka, nad oczami ozdobiona małymi piórami. Oczy koloru pomarańczowego, u niektórych odmian ciemniejsze aż do czerwono – brązowego.

Szyja powinna być krótka, z pełnym, szerokim, miękkim okryciem, który opada na bark i na grzbiet, który z kolei ma być szeroki, krótki, wznoszący się ku ogonowi

z szerokim, mocno uwypuklonym wzniesieniem z bogato upierzonym siodłem, szeroko rozłożony. Pierś szeroka i pełna, nisko noszona. Skrzydła małe, ale szerokie, dobrze przylegające, włożone w puchowe upierzenie. Krótki i szeroki ogon, składający się z miękkich piór. Brzuch bogato upierzony. Uda silne i krótkie, z dobrze rozwiniętymi pufami z piór. Nogi krótkie, mocno upierzone, żółte, środkowy i zewnętrzny palec dobrze upierzone.

Cochiny srebrnopręgowane

U kury głowa, grzebień i zausznice mniejsze niż u koguta. Kura wydaje się masywniejsza z powodu niższej, do przodu pochylonej postawy i luźnego upierzenia. Poduszkę siodłową powinna mieć pełną, dobrze wysklepioną i narastającą jako wzniesienie do najwyższego punktu nad środkiem ogona.

Do dużych błędów można zaliczyć: wąskie lub długie ciało, wysoka i podniesiona postawa, zbyt słabe poduszki i puffy, brak upierzenia na środkowym palcu, białe zausznice. Z kolei brakujące pazury na zewnętrznych palcach nie są dużym błędem.

Nie podlega dyskusji, że miniaturowe cochiny, piękne ze względu na bogate, puszyste upierzenie oraz szeroką paletę odmian barwnych, warte są szerszego rozpowszechnienia wśród polskich hodowców, zwłaszcza młodych. Miniaturowe co-

Cochiny żółtojarzębate

chiny nie są bowiem w hodowli wymagające, mają rozwinięty instynkt macierzyński, zadowolają się niewielkimi wybiegami i poza nielicznymi kogutami są nadzwyczaj spokojnymi, ufnymi ptakami. Wystarczy zwrócić uwagę na czystość kurników i wybiegów, aby nie niszczyły sobie upierzenia stóp, a staną się wdzięcznym źródłem hodowlanej satysfakcji oraz radości.

Kogut waży około 850 g, kura tymczasem 750 g. Rocznie miniaturowe co-

chiny nie noszą dużo jaj, bo około 80 sztuk, są za to świetnymi kwokami. Kogutom zakładamy obrączki nr 16, zaś kurom nr 15.

Marek Ugłorz

Choroby bakteryjne gołębi i podstawowe błędy w antybiotykoterapii

Bakterie to najbardziej znane spośród patogenów wywołujących choroby ludzi i zwierząt. Słyszał o nich każdy i choć na ogół kojarzone są z chorobami, to większość z nich stanowi naturalną florę przewodu pokarmowego i są niezbędne do prawidłowego funkcjonowanie organizmu.

Bakterie pierwszy raz zostały zauważone w 1686 roku, lecz dopiero XX wiek i wynalezienie antybiotyków umożliwiło walkę z tym groźnym przeciwnikiem. Wielkim odkryciem było wynalezienie penicyliny przez Aleksandra Fleminga, które stanowiło silny bodziec do dalszego postępu w dziedzinach bakteriologii i farmacji. Na początku wydawało się, że bakterie są bez szans w starciu z coraz to nowszymi generacjami antybiotyków, jednak radość ze zwycięstwa okazała się przedwczesna. Pomimo prostej budowy, bakterie posiadają dużą zdolność adaptacji do nowych warunków, o czym świadczy chociażby ukazanie się szczepów wieloopornych, takich jak metycyliny odporne szczepy gronkowców. Spróbujemy zatem przybliżyć najważniejsze choroby bakteryjne gołębi, pokazując przy tym jakie błędy najłatwiej popełnić nieodpowiednio stosując antybiotyki.

Jedną z najgroźniejszych i najbardziej znanych chorób gołębi jest salmonelloza. Choroba ta wywoływana jest przez pałeczki *Salmonella*, najczęściej serowar *Salmonella typhimurium* i stwierdzana jest głównie u gołębi rasowych. Większość Hodowców potrafi wymienić zarówno postacie tej choroby (pokarmowa, stawowa, nerwowa) jak i najbardziej charakterystyczne objawy, którymi są:

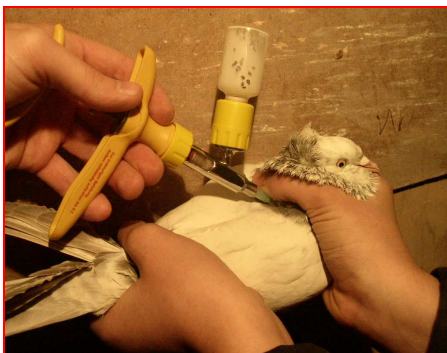

Ubrudzona kołomoczem okolica kloaki u gołębia chorego na salmonellozę

- wychudzenie i osowiałość
- duża śmiertelność szczególnie wśród gołębi młodych
- zielonkawa biegunka
- zaburzenia koordynacji ruchów
- skręty głowy, a nawet wywracanie się na grzbiet
- zapalenia stawów łokciowych oraz skokowych

Pamiętajmy, że żadne z tych objawów nie są przypisane jedynie salmonellozie, dlatego przy podejrzeniu tej choroby konieczne jest przeprowadzenie badania bakteriologicznego. Pomimo, że szczepy salmonelli stwierdzane u gołębi

są wrażliwe na większość stosowanych chemioterapeutyków, leczenie tej choroby jest bardzo trudne. Antybiotyki hamują namnażanie i wydalanie bakterii, ale tylko w okresie ich podawania. Po zaprzestaniu antybiotykoterapii problem często

Szczepienia są najpewniejszą formą ochrony przed salmonellozą

wraca, ponieważ w leczeniu kluczowe znaczenie ma wytworzenie u gołębi naturalnej odporności przeciwko tym patogenom. Odporność tę można stymulować szczepiąc gołębie w czasie choroby, pod osłoną antybiotyków, które tłumią zakażenie dając czas na wytworzenie przeciwciał. Szczepienie musi być zgrane w czasie z podawanym antybiotykiem. Szczepienie zbyt wczesne – osłabia ptaki, natomiast zbyt późne – nie pozwoli na wytworzenie odporności przed zaprzestaniem podawania leku.

Ten schemat dotyczy jedynie podawania szczepionki inaktywowanej. W przypadku szczepionki żywej (dostępnej obecnie na rynku) nie należy go stosować. Dodatkowo po antybiotykoterapii należy podać probiotyk i zakwaszacz w celu zasiedlenia bakteriami „pożytecznymi” wyjałowionych jelit.

Przy salmonellozie śmiało można przytoczyć znane twierdzenie, że profilaktyka jest ważniejsza niż leczenie, bowiem uniknąć zakażenia pałeczkami salmonella można jedynie poprzez regularne, coroczne szczepienie stada. Aby chronić swoje gołębie przed zakażeniem, pamiętajmy o przeprowadzeniu badań bakteriologicznych nowo wprowadzanych gołębi do stada, gdyż jest to jedyny, pewny sposób na wykrycie bezobjawowych siewców bakterii.

Bakterie chorobotwórcze, to również gram dodatnie ziarniaki z rodzaju *Staphylococcus* (gronkowce) i *streptococcus* (paciorkowce). Są one przyczyną zapaleń stawów, głównie łokciowych oraz zapaleń skóry, do których dochodzi w wyniku nadkażenia krost ospowych. Mogą powodować też stany zapalne układu oddechowego czy pokarmowego, często kończące się posocznicą i śmiercią. Stafylokoza (choroba wywołana przez gronkowce) stanowi największy problem w stadach gołębi pocztowych.

Przebiega najczęściej w ostrej postaci, cechującej się dużą śmiertelnością szczególnie młódków, gołębie szybko tracą kondycję, zaobserwować można wodnistą biegunkę (podobną do tej występującej w przy paramyksowirozie). U pojedynczych sztuk rozwija się zapalenie stawów, najczęściej łokciowych.

Zapalenie stawu łokciowego wywołane przez gronkowce

Rozpoznanie choroby jest możliwe na podstawie badania mikrobiologicznego. Gronkowce często można izolować z wymazów pobranych z jamy dziobowej zdrowych gołębi. Dlatego przy ocenie wyników badania bakteriologicznego należy pamiętać, że obecność pojedynczych koloni, nawet gronkowca złocistego wyizolowanego z jamy dziobowej nie stanowi podstawy do rozpoczęcia leczenia! Gronkowców nie powinno być natomiast w kale zdrowych gołębi.

Omawiając choroby bakteryjne należy również wspomnieć o chorobach wywołanych przez bakterie komensalne, czyli zasiedlające błony śluzowe zdrowych gołębi, które czasami podczas osłabienia odporności mogą atakować gospodarza. Do komensali należą pałeczki *Escherichia coli* i *Pasteurella multocida*. Bakterie te bytują na błonach śluzowych układu oddechowego i pokarmowego, nie przynosząc żadnej szkody dla gołębia. Ich chorobotwórczość ujawnia się dopiero wtedy, gdy ptaki

zostaną zaatakowane przez inny czynnik chorobotwórczy i to właśnie objawy zakażenia tym czynnikiem wysuwają się na pierwszy plan. Wyobraźmy sobie sytuację, w której gołębia atakuje adenowirus, który niszczy komórki nabłonkowe jelita, wtedy bakterie *Escherichia coli* normalnie bytujące w świetle jelita przedostają się do jego głębszych warstw, gdzie namnażają się, zaostrzając i komplikując przebieg adenowirozy. Mówimy wtedy o syndromie adeno-coli. Podobna sytuacja ma miejsce, gdy komórki nabłonkowe układu oddechowego uszkodza herpeswirus stwarzając korzystne warunki dla *Pasteurelli* i *E. coli*. Nie tylko wirusy, lecz także pasożyty (kapilarie i kokcydia) mogą uszkodzić nabłonek jelit, a szkodliwe gazy np.: amoniak drażnić błony śluzowe układu oddechowego, sprzyjając ich infekcjom. Leczenie polega na usunięciu czynnika pierwotnego poprzez poprawę wentylacji, zwalczanie pasożytów jelitowych i uzupełnienie niedoborów witaminowych. Zakażenie komensalami tłumy się przy pomocy antybiotyków. Antybiotykoterapia zawsze jednak powinna być oparta o wykonany antybiotykogram. Bakterie komensalne, jako stali „domownicy” gołębia, miały kontakt z każdym antybiotykiem stosowanym dotychczas przy leczeniu stada. Zdołały więc wytworzyć oporność na większość stosowanych powszechnie chemioterapeutyków. Często obserwujemy szczepy *E. Coli* lub *Pasteurelli* odporne na 6 do 10 stosowanych leków. Najprostszą drogą do uodparniania bakterii jest podawanie antybiotyku w ciemno np. przy zielonkawej bieguncie. Dość często, po kilku dniach podawania leku, okazuje się że salmonelli nie było, natomiast komensale, które miały kontakt z lekiem zdążyły się już na niego uodpornić. Przy tym pamiętajmy, że wyizolowanie bakterii *E. Coli* lub *Pasterelli* od zdrowych gołębi nie jest podstawą do podejmowania leczenia.

Na koniec chcielibyśmy wymienić bakterie charakterystyczne dla chorób układu oddechowego, czyli *Mykoplazmy* i *Chlamydie*. *Chlamydophila psitaci* jest bakterią wewnątrzkomórkowa, patogenną nie tylko dla gołębi, lecz także kanarków, papug, drobiu oraz ludzi. Powoduje ona (szczególnie u gołębi młodych) zapalenie górnych dróg oddechowych (z zapaleniem spojówek, rogówki, błony śluzowej nosa, gardła, tchawicy i oskrzeli), czy nawet zapalenie płuc. Często jednak u gołębi dorosłych, zakażenie przebiega bez objawów klinicznych.

Katar z jednostronnym zapaleniem spojówek u garka łacza górnośląskiego korniastego

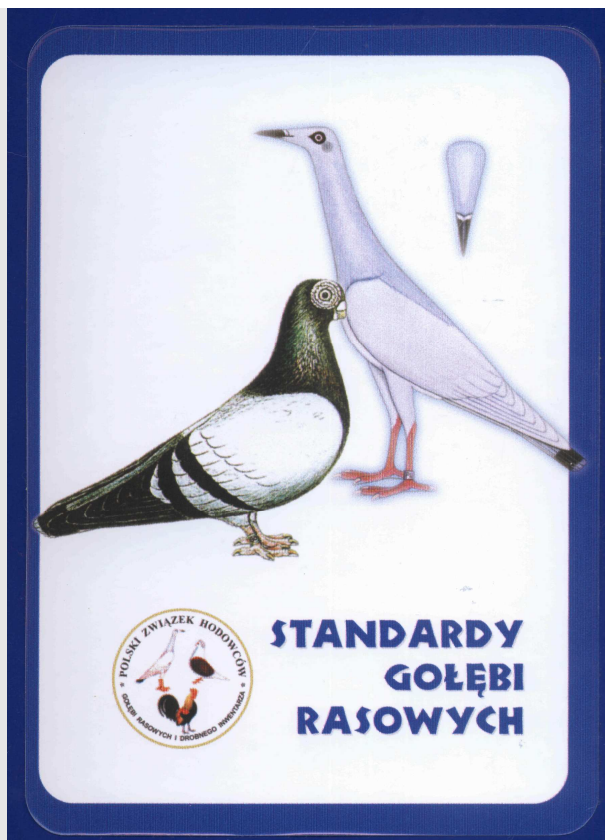
Mykoplazmy są również odpowiedzialne są za choroby układu oddechowego. Przypisuje się im też rolę w zaburzeniach w płodności oraz zapaleniach stawów.

Diagnostyka tych chorób jest trudna, ponieważ *Chlamydie* i *Mykoplazmy* nie rosną na standardowych podłożach bakteriologicznych. Ich rozpoznanie jest więc oparte na mało rozpowszechnionych i drogich metodach jak PCR, ELISA lub IF.

W leczeniu chorób bakteryjnych antybiotyki są dobrą bronią, należy jednak umieć z nich korzystać. Nie można ich stosować profilaktycznie, gdy gołębie nie wykazują objawów chorobowych. Kiedy jednak chorują,

należy najpierw wykluczyć choroby pasożytnicze i wirusowe oraz wykonać badanie bakteriologiczne, przy pomocy których zostanie wykryta ich odporność na antybiotyki. Przy leczeniu każdej choroby bakteryjnej lub wirusowej wskazane jest dokładne sprzątnięcie i dezynfekcja gołębnika! Po antybiotykoterapii podajemy probiotyk, w celu zasiedlenia jelit fizjologiczną florą bakteryjną, zabezpieczając przy tym jednocześnie przed infekcją grzybiczą. Przestrzegamy również przed stosowaniem przypadkowo dobranych antybiotyków, niektóre z nich są szkodliwe dla gołębi np.: chloramfenikol uszkadza szpik kostny, streptomycyna – wpływa ujemnie na płodność, a tetracykliny powodują immunosupresję. Pamiętajmy też o stale narastającej lekooporności bakterii na antybiotyki. Chemioterapeutyki stosowane w leczeniu człowieka należą do tych samych grup, co te stosowane w leczeniu gołębi, dlatego zjawisko lekooporności dotyka też bezpośrednio nas. Podając antybiotyki w sposób nieodpowiedzialny, nie tylko szkodzimy naszym podopiecznym, lecz także zawężamy krąg leków, które kiedyś mogłyby się przydać w leczeniu nas i naszych bliskich.

Lek. wet. Tomasz Klimczak
Lek. wet. Aleksandra Krykowska

Saksońska czajka (469)

Pochodzenie:

Saksonia, szczególnie Góry Rudawy oraz Łużyce, także hodowana na Śląsku i w Czechach.

Wrażenie ogólne:

Silny, o niskiej postawie gołąb typu polnego, bogate łapcie, z okrągłą koronką lub gładkogłowy.

Wzorzec: Cechy rasowości

Głowa:	Wydłużona, wysklepiona, czoło umiarkowanie wysokie, gładka albo z szeroką, gęstą, wystającą koronką, zakończoną rozetami.
Oczy:	Ciemne.
Brew:	Wąska, od cielistego do czerwonego koloru (blada jest niepożądana przy czarnych, czerwonych i żółtych).
Dziób:	Średniej długości, u czerwonych i żółtych koloru cielistego, u czarnych górna część dzioba czarna, u niebieskich ciemna, u niebieskopłowych i grochowych niebieskopłowych jasnorogowy, dolna część dzioba koloru cielistego.

Szyja:	Średniej długości, wychodząc z korpusu dobrze wypełniona, podgardle dobrze zaokrąglone.
Pierś:	Szeroka, dobrze wysklepiona, wystająca.
Plecy:	Długie, szerokie, lekko opadające.
Skrzydła:	Silne, długie, o szerokich piórach.
Ogon:	Długi, zwarty, nie dotykający ziemi.
Nogi:	Głęboko ustawione, długie i gęsto upierzone łapcie, również uda.
Upierzenie:	Dobrze rozwinięte, lecz nie luźne.

Rodzaje kolorów:

Czarny, czerwony, żółty, niebieski, niebieskopłowy z białymi pasami lub łuskowate, także czarne, czerwone i żółte bez pasów, niebieskie, niebieskopłowe z czarnymi albo ciemnymi pasami, także bez pasów, niebieski grochowy, grochowy niebieskopłowy.

Czajki ryżowe: czerwone i żółte.

Kolor i rysunek:

Czarny, czerwony i żółty czysty i błyszczący. Niebieski i niebieskopłowy jasny i równomierny, łuskowate z zewnątrz przebarwionymi lotkami, czarne z białymi łuskami powinny mieć rysunek zięby. Pasy czyste, możliwie wąskie, o prostej linii, przechodzące równoległe przez całe skrzydła. Białe pasy u niebieskich i niebieskopłowych z delikatnym, ciemnym obrzeżem.

Kolor podstawowy biały. Kolorowe jest czółko, łapcie i skrzydła z wyjątkiem piór na ramionach, które tworzą szerokie, zaokrąglone białe serce na plecach. Upierzenie na udach możliwie białe (kilka kolorowych piór nie jest wadą). Czółko wąsko osadzone, ku górze szersze (w kształcie gruszki), najwyżej sięgające środka oczu, bokami nie dochodzące do brzegu oka.

Czajki ryżowe są grochowe w kolorze czerwonym i żółtym. Plami możliwie duże, jaśniejsze końce piór możliwie małe (= ciemno grochowe). Pigment na lotkach jedynie wzdłuż stosiny, co sprawia, że przy złożonych skrzydłach lotki są jasne. Także łapcie są jasne, lecz nie białe. Górna część dzioba jest ciemna lub jasno rogowa.

Duże błędy:

Słaby korpus, słabe, za krótkie, rozwarte łapcie, lub braki w łapciach, wąska albo krzywa koronka, plamista dolna część dzioba, plamki na dziobie u czerwonych i żółtych, ciemne plamki na brwiach, zdecydowanie ubogie czółko, kolorowa bródka, kolorowe piórka na sercu, matowy albo nieczysty kolor, mocna sitowatość na lotkach, rdzawy nalot lub pieprz na białych pasach lub łuskach, albo cętkowanie bardzo szerokie, krótkie, mocno nierówne albo poprzerywane pasy, trzeci pas, białe pióra w łapciach lub sitowatość.

Uwagi do oceny:

Ogólny wygląd – budowa korpusu – łapcie – kolor – rysunek – pasy oraz łuskowatość – koronka – kolor dzioba i oczu.

Grupa V – Barwne. Obrączka nr 11

Turyńska czajka (458)

Pochodzenie:

Południowa Turynia. Gołębie z plamistym rysunkiem na skrzydłach wyhodowane zostały w Czechach.

Wrażenie ogólne:

Silna, nieco wydłużona postawa gołębia typu polnego, o prawie poziomym korpusie.

Wzorzec: Cechy rasowości

Głowa:	Podłużna, dobrze zaokrąglona, bez koronki lub z koronką zakończoną rozetami.
Oczy:	Ciemne.
Brew:	Gładka, czerwona i wąska.

Dziób:	Średnio długi, czarny u niebieskich i niebieskich grochowych, rogowy u niebieskopłowych i u grochowych niebieskopłowych, ciemno rogowy u czerwonopłowych i grochowych czerwonopłowych, jasno rogowy u żółtych i grochowych żółtopłowych. Dolna część dzioba zawsze cielista. Woskówki słabo rozwinięte, biało przypudrowane.
Szyja:	Średnio długa, u podstawy mocna, w kierunku głowy zwężająca się, podgardle dobrze zaokrąglone.
Pierś:	Szeroka, dobrze zaokrąglona.
Plecy:	Długie, lekko opadające, w ramionach szerokie.
Skrzydła:	Długie, zwarte, dobrze przykrywające plecy.
Ogon:	Długi i zwarty.
Nogi:	Średniej długości, nieupierzone, barwa pazurków bez znaczenia.
Upierzenie:	Pióra długie, dobrze rozwinięte, przylegające, dozwolone pióra tłuszczowe.

Rodzaje kolorów:

Czarny, czerwony, niebieski z czarnymi pasami i bez pasów, niebieskopłowy z ciemnymi lub bez pasów, czerwonopłowy, żółtopłowy, grochowy niebieski, czerwony oraz żółty, brązowo-niebieski łuskowaty, siarkowo-niebieski łuskowaty; z białymi pasami i łuskowate w kolorze czerwonym, żółtym, niebieskim, niebieskopłowym, plamiste w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym, niebieskim i niebieskopłowym.

Kolor i rysunek:

Kolor u gołębi czarnych, czerwonych, niebieskich i żółtych powinien być intensywny i czysty, szczególnie u gołębi z białymi pasami i biało łuskowatymi. Pióra pod skrzydłami powinny być kolorowe, ale pojedyncze białe pióra nie odgrywają większej roli. Ubarwienie lub jego brak pod skrzydłami u gołębi inaczej ubarwionych nie odgrywa żadnej roli.

U niebieskich i niebieskopłowych kolor powinien być równo rozłożony, jednakże lotki wyraźnie ciemniejsze. Płowość na tarczach skrzydeł zaś czysta i równomiernie rozłożona. U czerwonopłowych oraz żółtopłowych, a także u grochowych lotki są nieco jaśniejsze. Oba pasy powinny być czyste, wąskie i obejmujące całe skrzydła. Czarno łuskowate powinny mieć rysunek zięby na skrzydłach.

Białe pióra u plamistych powinna być równomiernie (naprzemian kolorowe i białe pióra) rozłożona na łotkach pierwszego i drugiego rzędu.

Biel jest podstawowym kolorem. Kolorowa jest mała plamka na czole (czołko) i skrzydła, z wyjątkiem piór na ramionach, które tworzą szerokie, zaokrąglone białe serce na plecach. Plamka może mieć kształt gruszki (u góry szersza), lancetowaty lub szerokiej kreski. Sięgać powinna środka oczu, lecz nie może stykać się z oczami ani sięgać poza oczy. Łączy się wyraźnie, bez przerw z dziobem.

Duże błędy:

Słaba i za krótka figura, płaska głowa, niepełna koronka, brak rozet, ciemna lub matowa brew, plamistość na dolnej części dzioba. U czerwonych i żółtych ciemniejsza dolna część dzioba. U czarnych i niebieskich niedostatecznie intensywnie kolorowa górna część dzioba. Pojedyncze pióra na nogach. Za długa, za szeroka, krzywa lub za szeroko osadzona plamka na czole. Kolorowe policzki, kolorowe pióra w tzw. sercu, za szerokie lub za wąskie serce. U czarnych, czerwonych, niebieskich i żółtych za dużo białych piór pod skrzydłami. Białe pióra kciuka, dużo kolorowych piór na udach, trzy pasy na skrzydłach, lekko zaznaczone pasy u gołębi bez pasów, rdzawe pasy, brak obrzeżenia białych pasów u niebieskich, rdzawe lotki (u brązowo i siarkowo łuskowatych przy zamkniętych skrzydłach), trzcinowate lotki (u biało pasiastych i biało łuskowatych przy zamkniętych skrzydłach)

Uwagi do oceny:

Ogólne wrażenie – budowa i postawa – kolor – rysunek – dziób – kolor oczu

Grupa V – Barwne. Obrączka nr 8

Zobacz:

- www.golebnik.pl
- www.mojgolebnik.wer.pl
- karolajasiency.blox.pl
- kazimierzrudzicy.blox.pl
- ozhgridobb.blox.pl
- <http://mju.slask.pl>
- Blog Stanisława Ciecierskiego

- **Wikipedia.pl**
 - Hiszpan (gołąb)
 - Dragon (gołąb)
 - Indian (gołąb)
 - Turkot frankoński
 - Turkot bernburski
 - Timiszoarski srokacz
 - Saksońska czajka
 - Saksoński tarczowy
 - Saksoński białogon

Materiały

STATUT

Okręgowego Związku Hodowców Drobnego Inwentarza w Bielsku- Białej

Rozdział I

Postanowienia ogólne

§ 1

1. Okręgowy Związek Hodowców Drobnego Inwentarza, zwany dalej Związkiem, jest rolniczym zrzeszeniem działającym na podstawie ustawy o społeczno-zawodowych organizacjach rolników z dnia 8.10.1982r. (Dz. U. Nr 32 poz. 217) wraz z późniejszymi zmianami.
2. Związek może używać nazwy skróconej: OZHDI w Bielsku Białej.
3. Związek posiada osobowość prawną, a swoją działalność opiera na pracy społecznej.
4. Siedzibą Związku jest Bielsko-Biała.

§ 2

1. Terenem działania Związku jest obszar województwa śląskiego i województw sąsiadujących.
2. Związek może powoływać sekcje uwzględnione w Schemacie Organizacyjnym, zatwierdzonym przez Walne Zebranie Członków.
 - 2.1 Sekcje odpowiadają zainteresowaniom członków i działają w obrębie Związku. Nie stanowią samodzielnych struktur.
 - 2.2. Zasady funkcjonowania sekcji uchwała Zarząd.
3. Związek może być członkiem krajowych i zagranicznych organizacji o tym samym lub podobnym zakresie działania.

Rozdział II

Cele i sposoby ich realizacji

§ 3

Celem Związku jest:

1. Zrzeszanie hodowców gołębi rasowych, drobiu i ptactwa ozdobnego, królików i innych zwierząt hobbystycznych.

2. propagowanie i wspieranie racjonalnego rozwoju hodowli tych zwierząt ze szczególnym uwzględnieniem ochrony rodzimych, ginących ras oraz dążenia do wyhodowania nowych ras, lub nowych odmian barwnych .

3. Podejmowanie przedsięwzięć z dziedziny ekologii i ochrony środowiska, a w szczególności:

a) współdziałanie w zakresie ochrony przyrody oraz realizacja zadań wynikających ze strategii ochrony i umiarkowanego użytkowania różnorodności biologicznej,

b) upowszechnianie ekologicznej hodowli zwierząt wśród społeczeństwa,

c) wspieranie w ramach zrównoważonego rozwoju działalności informacyjno-edukacyjnej.

§ 4

Związek realizuje swoje cele poprzez:

1. popieranie hodowli, stwarzanie warunków ich prawidłowego rozwoju,

2. inicjowanie właściwych kierunków rozwoju hodowli,

3. organizowanie wystaw i pokazów dorobku hodowlanego,

4. upowszechnianie osiągnięć naukowych w zakresie hodowli gołębi rasowych i drobnego inwentarza,

5. reprezentowanie i obronę interesów swoich członków,

6. współpracę z innymi organizacjami o podobnym profilu działalności,

7. kształtowanie koleżeńskej i partnerskiej współpracy oraz zasad współzycia wśród członków,

8. prowadzenie działalności gospodarczej z zastrzeżeniem, że dochód z tej działalności służy wyłącznie celom statutowym i nie może być przeznaczony do podziału między członków Związku.

Rozdział III

Członkowie, ich prawa i obowiązki

§ 5

1. Członkiem zwyczajnym Związku może być:

a) osoba prowadząca indywidualne gospodarstwo rolne jako jego właściciel, posiadacz bądź użytkownik;

b) pełnoletni członek rodziny rolnika wymienionego w punkcie a, pracujący w prowadzonym przez niego gospodarstwie rolnym;

c) osoba, która przekazała gospodarstwo rolne za emeryturę lub rentę;

d) inne osoby związane bezpośrednio charakterem swojej pracy z rolnictwem

2. Członkiem zwyczajnym można zostać na podstawie uchwały Zarządu, po wniesieniu pisemnej deklaracji. Od decyzji Zarządu przysługuje kandydatowi odwołanie do Walnego Zebrania Członków.

§ 6

1. Członkiem honorowym może zostać osoba fizyczna, która wniosła wybitny wkład w działalność i rozwój Związku oraz została zatwierdzona uchwałą Walnego Zebrania Członków na wniosek Zarządu albo co najmniej 10 członków Związku.

2. Członkiem wspierającym może zostać osoba fizyczna lub prawna deklarująca pomoc w realizacji celów statutowych Związku, przyjęta mocą uchwały Zarządu.

§ 7

Członek zwyczajny ma prawo do:

- a) biernego i czynnego udziału w wyborach do władz Związku,
- b) udziału w Walnych Zebraniach Członków z głosem stanowiącym,
- c) korzystania z dorobku i wszelkich form działalności Związku,
- d) udziału w zebraniach, szkoleniach i imprezach organizowanych przez Związek,
- e) zgłaszania wniosków dotyczących działalności Związku

§ 8

Członek zwyczajny jest zobowiązany:

- a) uczestniczyć w działalności Związku, w realizacji jego celów, a w szczególności hodować gołębie rasowe bądź drób, króliki, ptaki ozdobne oraz inne zwierzęta hobbyistyczne.
- b) brać czynny udział w wystawach organizowanych przez Związek,
- c) uczestniczyć w Walnych Zebraniach Członków,
- d) przestrzegać zapisów statutu i uchwał władz Związku,
- e) regularnie opłacać składki członkowskie,
- f) dbać o dobre imię Związku.

§ 9

1. Członkowie wspierający i honorowi nie posiadają biernego i czynnego prawa wyborczego oraz głosu stanowiącego na Walnych Zebraniach, poza tym posiadają takie same prawa jak członkowie zwyczajni. Mogą brać udział z głosem doradczym w statutowych władzach Związku.

2. Członek wspierający ma obowiązek wywiązywania się ze zadeklarowanych świadczeń na rzecz Związku, przestrzegania statutu i uchwał władz Związku.

3. Członkowie honorowi i wspierający są zwolnieni ze składek członkowskich.

§ 10

Członkostwo w Związku wygasa w przypadku:

1. dobrowolnego wystąpienia członka na jego pisemny wniosek do Zarządu,
2. wykluczenia przez Zarząd z powodu:
 - a) nie opłacenia składki członkowskiej z góry za dany rok w ustalonym przez Zarząd terminie. Ponowne uzyskanie członkostwa jest możliwe po uregulowaniu składek za miniony okres.
 - b) rażącego naruszenia zasad statutowych, nieprzestrzegania postanowień i uchwał władz Związku,
 - c) śmierci członka lub utratę osobowości prawnej przez członka wspierającego,
 - d) utraty praw obywatelskich na mocy prawomocnego wyroku sądu,
3. Od uchwały Zarządu, wykluczającej z członkostwa w Związku przysługuje odwołanie do Walnego Zebrania Członków w terminie 14 dni od otrzymania stosownej decyzji.

Rozdział 4

Władze Związku

§ 11

Władzami Związku są :

1. Walne Zebranie Członków,
2. Zarząd,
3. Komisja Rewizyjna,
4. Sąd Koleżeński.

§ 12

1. Kadencja władz Związku trwa cztery lata.
2. Obrady i wszelkie czynności władz Związku są jawne.
3. Uchwały wszystkich władz Związku zapadają w głosowaniu jawnym zwykłą większością głosów, chyba, że inne zapisy w statucie stanowią inaczej.

1. Walne Zebranie Członków

§ 13

1. Najwyższą władzą Związku jest Walne Zebranie Członków.

2. Walne Zebranie Członków może być zwyczajne lub nadzwyczajne.
3. Walne Zebranie jest prawomocne przy obecności co najmniej połowy członków uprawnionych do głosowania - w pierwszym terminie, w drugim terminie wyznaczonym o 30 minut później - bez względu na ilość obecnych członków.
4. Walne Zebranie może zdecydować o przeprowadzeniu głosowania tajnego.
5. Walne Zebranie obraduje według uchwalonego przez siebie regulaminu obrad.
6. Zwyczajne Walne Zebranie Członków jest zwoływane przez Zarząd raz na cztery lata jako sprawozdawczo-wyborcze. Zarząd zawiadamia członków o jego terminie, miejscu i proponowanym porządku obrad co najmniej 14 dni przed terminem Walnego Zebrania.
7. Nadzwyczajne Walne Zebranie Członków zwołuje Zarząd :
 - a) z własnej inicjatywy,
 - b) na żądanie Komisji Rewizyjnej,
 - c) na pisemny wniosek co najmniej 1/3 ogólnej ilości członków.

Zebranie powinno być zwołane przed upływem 30 dni od daty złożenia wniosku lub żądania i obradować nad sprawami, dla których zostało zwołane.

§ 14

Do kompetencji Walnego Zebrania należy:

1. Określanie głównych kierunków rozwoju i działania Związku.
2. Uchwalanie zmian statutu.
3. Uchwalenie budżetu.
4. Wybór i odwoływanie wszystkich władz Związku:
 - a) prezesa Zarządu,
 - b) 4 - 6 członków Zarządu,
 - c) 3 członków Komisji Rewizyjnej,
 - d) 3 członków Sądu Koleżeńskiego.

W razie gdy skład władz Związku ulegnie zmniejszeniu w czasie trwania kadencji uzupełnienie ich składu może nastąpić w drodze kooptacji, którą dokonują pozostali członkowie organu, który uległ zmniejszeniu. W trybie tym można powołać nie więcej niż połowę składu organu.

5. Zatwierdzanie Schematu Organizacyjnego Związku i regulaminów.
6. Rozpatrywanie odwołań od uchwał Zarządu.
7. Rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań władz Związku.
8. Udzielanie Zarządowi absolutorium na wniosek Komisji Rewizyjnej.

9. Wybór delegatów na zjazd organizacji, do których przystąpił Związek na podstawie § 2. p. 3.

10. Podejmowanie uchwał we wszystkich sprawach nie zastrzeżonych do kompetencji innych władz Związku.

2. Zarząd

§ 15

1. Zarząd jest organem wykonawczym Związku, kieruje całokształtem jego działalności.

2. Na pierwszym posiedzeniu pod przewodnictwem Prezesa członkowie Zarządu wybierają spośród siebie co najmniej wiceprezesa, skarbnika i sekretarza.

§ 16

Do kompetencji Zarządu należy:

1. Kierowanie bieżącą działalnością Związku,
2. Realizowanie uchwał Walnego Zebrania,
3. Zarządzanie majątkiem Związku,
4. Planowanie i prowadzenie gospodarki finansowej,
5. Przyjmowanie i wykluczanie członków zwyczajnych i wspierających,
6. Ustalanie wysokości składek członkowskich:
 - 6.1. Uchwałę podejmuje Zarząd w głosowaniu jawnym, większością co najmniej 2/3 głosów przy obecności co najmniej 2/3 członków;
 - 6.2. Zmianę składek uchwała Zarząd przed zakończeniem mijającego roku kalendarzowego, z mocą obowiązywania od roku następnego;
7. Zwoływanie Walnego Zebrania,
8. Reprezentowanie Związku na zewnątrz i działanie w jego imieniu.

3. Komisja Rewizyjna

§ 17

1. Komisja Rewizyjna powołana jest do sprawowania kontroli nad działalnością Związku.

2. Na pierwszym posiedzeniu Komisja Rewizyjna wybiera spośród siebie przewodniczącego, z-cę przewodniczącego i sekretarza.

§ 19

Do kompetencji Komisji Rewizyjnej należy:

1. Kontrola całokształtu działalności Związku,

2. Coroczna ocena Zarządu ze szczególnym uwzględnieniem gospodarki finansowej oraz składanie wniosków i zaleceń pokontrolnych,
3. Składanie sprawozdań ze swej działalności na Walnym Zebraniu Członków,
4. Wnioskowanie do Walnego Zebrania o udzielenie absolutorium Zarządowi,
5. Wnioskowanie o zwołanie Nadzwyczajnego Walnego Zebrania Członków.

4. Sąd Koleżeński

§ 19

1. Sąd Koleżeński powołany jest głównie do rozstrzygnięcia sporów między członkami.
2. Na pierwszym posiedzeniu członkowie Sądu Koleżeńskiego wybierają spośród siebie przewodniczącego, z-cę przewodniczącego i sekretarza.

§ 20

Do zadań Sądu Koleżeńskiego należy:

1. Rozpatrywanie i rozstrzygnięcie sporów między członkami Związku,
2. Składanie sprawozdań ze swej działalności na Walnym Zebraniu Członków,
3. W uzasadnionych przypadkach wymierzania kary upomnienia i nagany,
4. Wnioskowanie do Zarządu o zastosowanie kary zawieszenia w prawach członka bądź wykluczenia ze Związku.

Od orzeczeń Sądu Koleżeńskiego przysługuje prawo odwołania się do Walnego Zebrania Członków.

Rozdział V

Fundusze Związku

§ 21

1. Dla realizacji celów statutowych Związek tworzy fundusze:
 - a) ze składek członkowskich,
 - b) z wpływów z działalności statutowej,
 - c) z dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej,
 - d) z darowizn i zapisów,
 - e) z dobrowolnych wpłat.
2. Fundusze są własnością Związku.

Rozdział VI

Majątek i reprezentacja Związku

§ 22

1. Majątek Związku mogą stanowić nieruchomości, ruchomości, prawa i fundusze.
2. Utrata członkostwa nie daje prawa do roszczeń majątkowych od Związku.
3. Związek prowadzi gospodarkę finansową zgodnie z obowiązującymi przepisami finansowymi.

§ 23

Do zawierania umów, udzielania pełnomocnictw i składania oświadczeń woli we wszystkich sprawach majątkowych Związku wymagane są podpisy dwóch członków Zarządu działających łącznie, w tym prezesa lub wiceprezesa.

Rozdział VII

Zmiany Statutu i rozwiązanie Związku

§ 24

1. Zmiana statutu wymaga uchwały Walnego Zebrania Członków, powziętej większością co najmniej 2/3 głosów przy obecności co najmniej połowy członków Związku uprawnionych do głosowania – w pierwszym terminie, w drugim terminie wyznaczonym o 30 minut później - bez względu na ilość obecnych członków.

§ 25

1. Rozwiązanie Związku można dokonać wyłącznie decyzją prawomocnego Walnego Zebrania Członków, podejmując uchwałę większością co najmniej $\frac{3}{4}$ głosów przy obecności co najmniej połowy członków uprawnionych do głosowania - w pierwszym terminie. W drugim terminie, wyznaczonym na tą samą godzinę o 10 dni później - większością co najmniej $\frac{3}{4}$ głosów bez względu na liczbę obecnych członków.
2. Podejmując uchwałę o rozwiązaniu - Walne Zebranie określa przeznaczenie majątku Związku, określa sposób jego przeprowadzenia i powołuje komisję likwidacyjną.

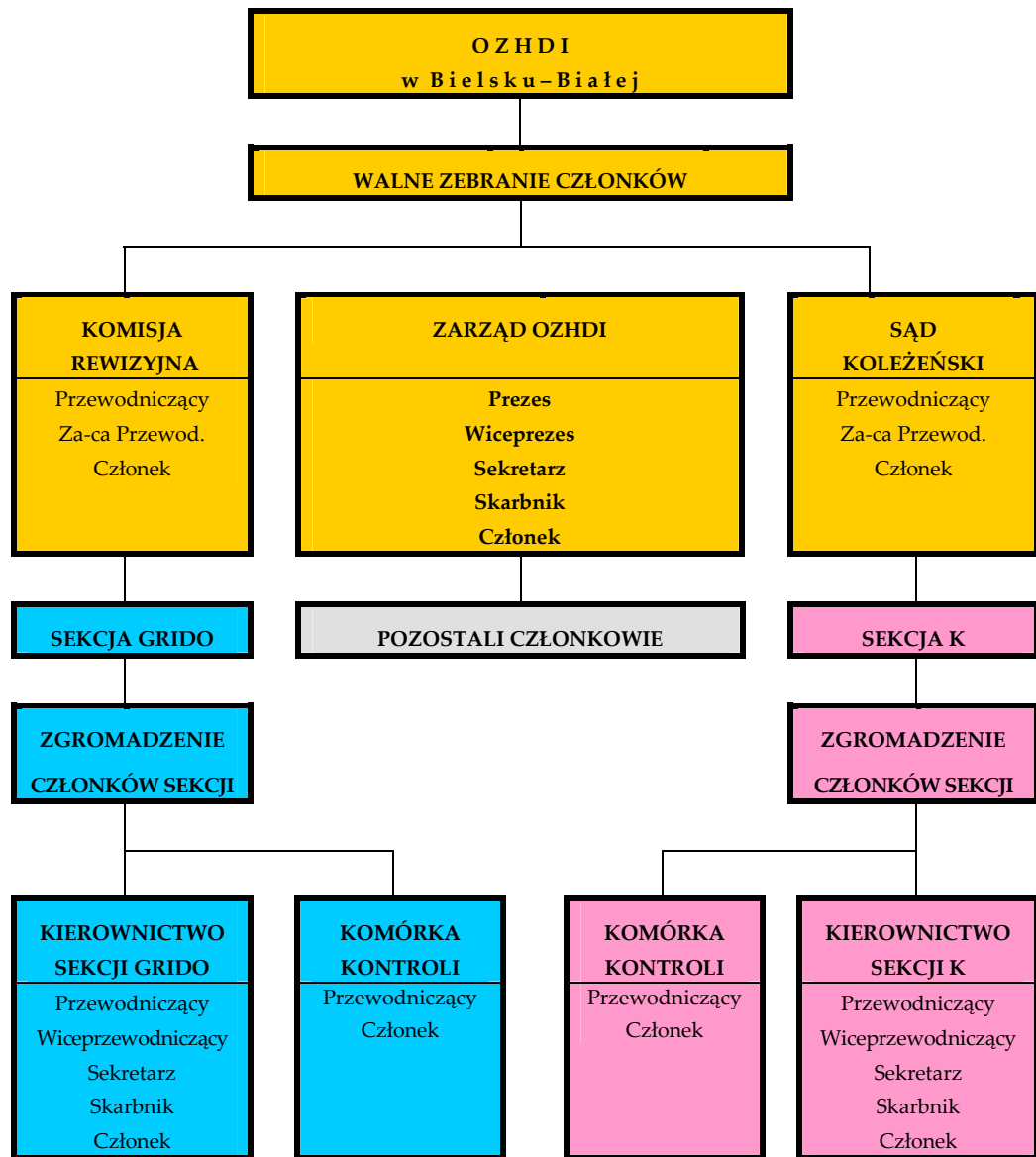
Rozdział VIII

Postanowienia końcowe

§ 26

W sprawach nie uregulowanych w niniejszym Statucie mają zastosowanie postanowienia ustawy o społeczno-zawodowych organizacjach rolników z dnia 8.10.1982r. (Dz. U. Nr 32 poz. 217) wraz z późniejszymi zmianami i inne przepisy prawne obowiązujące w Rzeczypospolitej Polskiej.

**SCHEMAT ORGANIZACYJNY
OKRĘGOWEGO ZWIĄZKU HODOWCÓW DROBNEGO INWENTARZA W BIELSKU-BIAŁEJ**

Legenda:

OZHDI – Okręgowy Związek Hodowców Drobego Inwentarza

Sekcja GRIDO – Sekcja Gołębi Rasowych i Drobiu Ozdobnego

Sekcja K – Sekcja Królików

Regulamin sekcji

w Okręgowym Związku Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku-Białej

1. Sekcje podlegają Zarządowi OZHDI i są powołane do realizacji celów statutowych przez wyodrębnioną grupę członków Związku o podobnych zainteresowaniach hodowlanych.
2. Władze wewnętrzne Sekcji służą bezpośredniemu i sprawnemu kierowaniu Sekcją, działają w ramach Statutu Związku i korzystają przez analogię z jego zapisów.
3. Zgromadzenie Członków Sekcji zwoływane jest 1 raz na cztery lata jako sprawozdawczo-wyborcze, z udziałem przedstawicieli Zarządu OZHDI.
4. Kierownictwo Sekcji i Komórka Kontroli Sekcji są wybierane przez Zgromadzenie Członków Sekcji według zasad przyjętych w Statucie dla organów Związku, z tym, że członkowie honorowi biorą udział w Zgromadzeniu z głosem stanowiącym. Dopuszcza się możliwość łączenia funkcji ujętych w Schemacie Organizacyjnym .
5. Do kompetencji Zgromadzenia Członków Sekcji należy:
 - wybór i odwoływanie władz Sekcji,
 - rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań władz Sekcji oraz przedkładanie ich Zarządowi OZHDI,
 - udzielanie absolutorium Kierownictwu Sekcji,
 - podejmowanie uchwał nie będących w kompetencji władz OZHDI
 - wybór rezerwowych delegatów na Walny Zjazd PZHGRIDI.
6. Do kompetencji Kierownictwa Sekcji należy:
 - kierowanie bieżącą działalnością Sekcji,
 - planowanie wydatków finansowych i ich realizowanie,
 - zwoływanie Zgromadzeń Członków Sekcji,
 - opiniowanie wniosków do Zarządu OZHDI o przyjęcia na członka,
 - organizowanie wystaw, pokazów, szkoleń itp.
 - składanie sprawozdań ze swej działalności na Zgromadzeniu Członków Sekcji.
7. Do kompetencji Komórki Kontroli należy:
 - coroczna ocena gospodarki finansowej Sekcji,
 - składanie wniosków i zaleceń pokontrolnych do Kierownictwa Sekcji,
 - składanie sprawozdań ze swej działalności na Zgromadzeniu Członków Sekcji.

8. Zebrania Kierownictwa Sekcji odbywają się co najmniej raz na 3 miesiące.
Zebrania członków sekcji odbywają się raz w miesiącu.